

Keömley-Horváth Boglárka
Naspolya, elipszilonnal

A szerző 2024-ben elnyerte az N&n Galéria Alapítvány
Petri György-díját.

Felismered idővel

Áronnal este hétkor találkozunk a Művész moziban. Ő a volt főnököm, kortárs festményeket gyűjt, én öngyújtókat. Ebben a táskámban is van öt, az egyikén egy meztelen nő mosolyog. Tegnap becsipogtam vele a Fővárosi Törvényszéken, amikor átmentem az átvilágítókapun a táskámmal. Szirénázott a gép, nem értettem, hogy mit nem pakoltam még ki. Mögöttem egy ügyvéd idegesen ismételte, hogy előkerülhetne a táskából a lőfegyver. Rájöttem, hogy az öngyújtó maradt az oldalzsebben, mindig az öngyújtó marad az oldalzsebben, a biztonsági őr csak annyit mondott, hogy jó az ízlése, kolléga.

Tíz perc van hétig, bemegyek a mozi mosdójába készülni. Sminkelés közben a tükör előtt gyakorlom a kortárs magyar festők nevét, a Margit híd és az Oktogon között már átnéztem négyszer. Ugyanaz a sorrend, mint mindig, kihúzom a szemem szemceruzával, elrontom, a tükörhöz közel hajolva próbálom dörgölés nélkül leszedni a félrekenet festéket. Ha lenne elég időm, a szempillámat is kifesténém. Akkor legalább nem néznék ki úgy, mint a nagynéném lebutított verzióban, a hosszú szempilla elvonná a figyelmet a szemem alatti karikákról. A pirosítóhoz nincs pamacsom, kézzel viszem fel az arcomra a rózsaszín port. Rúzs nem kell, a film alatt úgyis eszem.

Áron megkért, hogy válasszak filmet, negyedórát késik. Kettő megy, a *La la Land* és *A sóher*. A *La la Land* teljesen

kizárt, a musicalszerű dolgoktól ideges leszek, és az összes festő nevét elfelejtem a film végére. Ha Áron zsidó, akkor nem jó ötlet *A sóher* sem, mert nehezen belőhető, hogy nevet-e a zsidó vicceken, vagy az a típus, aki megkér, hogy azért ilyenekkel ne vicceljünk, jó?

Apukám szerint úgy nézek ki, mint egy auschwitz melékült, ha le vagyok fogyva, *A zongorista* című film főszereplőjét úgy hívja, hogy Sunyisanyi, mert elbújik a náciak elől. A nagynéném szerint minden filmben van zsidó, belőlük kerül ki a legtöbb művész, átmoszák az agyunkat, mondja. Amikor nagynénémnél tévéztünk, megtudtuk, hogy a politikai műsorokban is szokott lenni legalább egy, azt játszottuk, hogy ki kellett találni, hogy melyik az. Zsidó, mondtuk ujjongva, könnyen megtippeltük egy ponton túl, a jutalom buksisimi. Öcsém feleannyit sem ismert fel, mint én. Anyukám szerint apa nem jó keresztény, apukám szerint anya nem szereti a hazáját. Apukám a többágú gyertya dekorációt mutogatja nekünk, ezt is ki szoktuk tenni az ablakba karácsonykor, mert szép, úgyhogy csak szalonrasszista. Az a Tescóból van, LED-del világít, és nem is menóra, kiabálja anya a fürdőszobából. A szüleimnek külön könyvesszekrényük van, letakartuk függönnyel, amelyikben a könyveket rejtegettük az aktuális vendégek elől. Ha anya filmes ismerősei jöttek, kinn hagytuk a *Roma sikeres életutakat*, ha apu barátai, a *Kommunizmus fekete könyvét*. Amikor a szomszéd Imre jött át, apu összes könyvét elől hagytuk. Sőt, Imrét a könyvespolc mellé ültettük. Választások környékén a szüleim el akartak válni, de egy ponton túl rájöttek, hogy sok dologban egyetértenek. Hogy a skanzenek aranyosak, hogy Isten létezik, és hogy az én arcom nem kerek,

hanem hosszúkás. Annyira különbözőek, hogy megtehettem volna, hogy mindkettőjüktől csak a jó dolgokat lesem el, én lennék a tökély, ehelyett ugyanúgy a rádiátor alatt tartok egy pár zoknit, mint apám, mivel a csak egy órát hordott daraboknak a szekrényben és a szennyesben sincsen helye, és anyámra ütöttem abban, hogy eggyel több tejet veszek a kelleténél, mert bármikor beüthet a krach, tejnek márpedig minden körülmények között lennie kell.

Áron tuti zsidó, ezzel apa is egyetértene, végül mégis *A sóhert* választom. A másakra már nincsenek jegyek, mondom Áronnak, amikor megérkezik. A reklámoknak vége, odaadom neki a popcorn, én nachost eszem. Sötét lesz a film alatt, a piros szósz a szoknyámra fog ömleni. Kezdődik a mozi, a viccek gyengék, valahogy mégis működnek; szerintem a *Gagyi mami* is díjnyertes, apám szerint a *Repülő cápák* kultikus alkotás. Így mondja, kultikus alkotás. Áron arca rezdületlen, én csöndben vigyorgok, amikor már nem bírom visszatartani, felfújom a számat, hogy bennragadjon a nevetés. Vigyorgó gömbhal, mondaná Áron, ha rám nézne, de a telefonját nyomkodja, és sóhajtozik. Az a szemét Gábor tíz százalékot kér, súgja a fülembe, majd jól elküldi a picsába. Nyom egy puszit az arcomra, és kimegy. Meglep, de legalább végre felröhög-hetek, remélem, egy ideig még kinn telefonálgat. Annyira magával ragad az egyik jelenet, hogy észre sem veszem, hogy visszajött, azon nevet, hogy én nevetek. Nem hitte volna, hogy erre a filmre veszek jegyet, mondja, végre valaki nem hiszi róla azt, hogy zsidó.

Az Andrásy úton megállunk enni. Csak egy előételt kérek, diétázom, mondom neki, valójában nincs pénzem.

Áron sokáig telefonál a sarkon, ordít Gáborral. Lecsípek a tonhalsteakjéből, úgysem eszi meg. Áron idegesen az asztalra dob egy marék pénzt, húzzunk innen, elment az étvágya ettől a faszfejtől. Megcsókol az Oktogonon, nem pont így képzeltem, pedig sokféleképpen elképzeltem már az elmúlt pár hétben. A liftben, a tárgyalóban, a parkolóban. Hívunk egy taxit, megkér, hogy aludjak nála, van több szoba, úriember lesz, de ez a minimum, amiért nem figyelt rám rendesen a randin. Nem veszem be ezt az úriember dumát. Nálam úgysem lehet, mert várom, hogy a leendő óbudai garzonomba megérkezzen valami bútor, legalább egy szőnyeg, azon is tudnék aludni. Addig a szüleimnél alszom átmenetileg, Budakeszin. Négyyszer elmondatom vele, hogy külön szobában fogunk aludni, közben sejtelmesen nézek, legalábbis próbálok.

A lakásába nem jutunk be, mert a másolt kulcsa nem nyitja a zárt. Belemegy, de nem fordul el. Éjfél van. Az eredeti kulcs a Balatonon maradt. Áron belerúg a falba, ez is a kurva Gábor miatt van, az arca eltorzul. Én a lépcsőn ülök csöndben, a szoknyámat illedelmesen helyezem el, lábam keresztben. Menjünk innen, keressünk egy hotelt vagy hostelt, mondja. A taxist megkérjük, hogy lassan menjen végig a rakparton, én a hosteleket hívogatom, Áron bemegy a hotelekbe érdeklődni, van-e szabad szoba. Art Hotel, drága, de ő fizeti, én majd meghívom legközelebb egy borzasztó filmre. A recepciós csak Áron iratait kéri, magának nem kell, hölgyem, mondja. A prostiknak nem kell iratot adni, súgja a társa fülébe, de én is hallom. Idővel majd te is felismered őket, csak gyakorlat kérdése.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2025-ben
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Balogh Emerencia
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Árvai Judit
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9441
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4619-7